

maa dernæst tilføie, at dette er kun to Exempler, som jeg har nævnt blandt 30 Mænd, der have været straffede med Straf fra 6—12 Gange ved een Afdeling i eet Aar. Saadanne Individuer er der altid nogle enkelte af. Straffeloven er ikke til for de Ustyrbige, og jeg ønsker ingenlunde strenge Straffe indførte for dem, som en enkelt Gang komme til at begaa en Forseelse, men Individuer af en saadan Bessaffenhed som dem, jeg har nævnt, der fremtræder som Kulminationsresultater af den almindelige, stigende Lendents til at begaa Lovovertrædelser, og den særlige Ulykkelighed til saadanne paa Grund af Alder, Opdragelse og stedlige Fristelser i Forbindelse med Tidsaandens Paavirkning, er det efter min Formening en nødvendig Forbring, at der haves et tilstrækkeligt Antal af forskelligartede, alvorlige Straffemidler. Hvorledes ville nu disse Individuer, der have gjenneagaet den lange Række af Paamindelser og Advarsler, Anvendelsen af Disciplinarmidler, Kasernearrest, mørk Arrest, Krumslutning, Vand og Brød, Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Rottingslag, kunne blive straffede efter det Forslag, som der er forelagt af den høitærede Krigsminister? Ja, Strafarbejde vil ikke kunne anvendes lige overfor de Forseelser, her er Tale om, og da man hverken har Krumslutning eller staaende Arrest, vil man langt tidligere komme til Vand- og Brødstraffen, og da man ikke har Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Rottingslag, vil man langt længer komme til at blive staaende ved Vand- og Brødstraffen; det vil sige, man vil komme til at anvende Vand- og Brødstraffen i en saa stor Udstrækning, at jeg tror, at Sundhedskollegiet paa Forespørgsel vistnok absolut vil sige, at det ikke tør garantere, at det vil være gavnligt for Sundheden (Casse: De mener skadeligt!) ja, ikke tør garantere, at det vil være uskadeligt for Sundheden, om Forladelse, jeg fortalte mig, men jeg er saa forskjølet og saa træt, at det let kan ske. Det er min Opsættelse, at efter de Bestemmelser, der findes i det Straffelovforslag, som vi nu have til Forhandling, ville vi lige overfor saadanne Individuer komme til en af to Ting, enten til at straffe dem saa stærkt med Vand og Brød, at det bliver en Synd, man kommer til at begaa mod de Paagjældende, eller man bliver nødsaget til ved de sidste Forseelser i Rækken at remplacere Vand- og Brødstraffen med andre Straffe, og altfaa at gaa den omvendte Vej af, hvad der ellers er Skik og Brug, saaledes at gjentagne Forseelser straffes paa en mildere Maade, Noget, der nødvendigvis leder til, at man bliver spillet paa Næsen, hvorfor jeg tror, at man maa erkjende, at det er en Vej, man ikke kan gaa. — Kan man nu ikke gennem Organisationen søge at forbedre Forseelser, og vil Folkethinget ikke gaa ind paa at lade anvende staaende Arrest, Nedsættelse i anden Klasse paa saadanne Individuer, ser jeg for mit Bedkommende ikke, at der er Andet at gjøre

end, at man, naar man overhoved vil hævde Disciplinen, maa gaa en hel anden Vej, nemlig at søge de Individuer, som man ikke har tilstrækkelige passende Straffemidler til at straffe i Tjenesten, fjernede fra Tjenesten, det vil sige, at det bestemmes, at de meget stærke Gjentagelser af de Forseelser, som omhandles i dette Lovforslags 10de Kapitel, kunne, naar Marsagen dertil stammer fra ond Villie eller fra Gjenstridighed, rammes med de Paagjældendes Jernelse fra Tjenesten til Strafarbejde, og at man, for saa vidt Gjentagelsernes Antal ikke er saa stort, og Marsagen ikke er ond Villie eller Gjenstridighed, men kun Uetsindighed, søger at fjerne de Paagjældende fra Tjenesten paa en eller anden Maade i Overensstemmelse med den Lante, som allerede tidligere mange Gange har været omtalt her i denne Sal, og som har været særlig antydet gennem det Forslag, som min ærede Nabo til Venstre (N. P. Jensen) har stillet, nemlig ved at de Paagjældende fjernes fra Kammeraterne til en særlig Afdeling, hvad enten man nu finder det rigtigst at kalde det en Straffeaafdeling, en Arbejdsafdeling eller en Disciplinarafdeling, eller søger at naae et passende Forhold ved at omdanne Bestemmelserne om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg har for mit Bedkommende ikke villet stille noget Forslag derom, uagtet det for mig bliver den eneste Udvei, jeg kan se mulig, naar Folkethinget ikke vil gaa ind paa at bevare i det Mindste en kortvarig og virksom Straf. Jeg har ikke stillet Forslag derom, fordi efter min Anskuelse en saadan Anvendelse af Mandskabet er mere inhuman end dettes Afstraffelse gennem en kortvarig Straf. Jeg har heller ikke stillet Forslag derom af en anden Grund, og det er den, at jeg som enkelt Medlem ikke har troet mig i Stand til at have det fulde Materiale paa rede Haand, som vilde være nødvendigt, naar jeg virkelig skulde stille et Forslag op, som lod sig gjenneføre i alle sine Enkeltheder; men jeg skal tillade mig at henstille denne Lante til nøie Overveielse, for saa vidt som det skulde vise sig, at man vedblivende ikke vil gaa ind paa Bibeholdelsen af nogen af de kortvarige Straffe. Jeg skal derfor lige over for den høitagede Minister slutte med en Hensstilling til ham. Jeg tror, at den høitærede Minister og jeg ere fuldstændig enige om Maalet, hvortil der bør stræbes hen; vor Uenighed er kun med Hensyn til Veien, der skal føre til Maalet. Jeg tvivler ikke om, at den høitærede Ministers Standpunkt er det, at han har forment sig i alle Henseender tilstrækkeligt oplyst til at kunne fatte og fælde en moden Beslutning om, hvad han vilde forelægge Rigsdagen; men jeg tror, at den høitagede Minister maaste vil erkjende, at saaledes som Sagen foreligger oplyst her for Thinget, — en Oplysning, der jo for en stor Del indskrænker sig til de saa Bemærkninger, der, holdte i mere